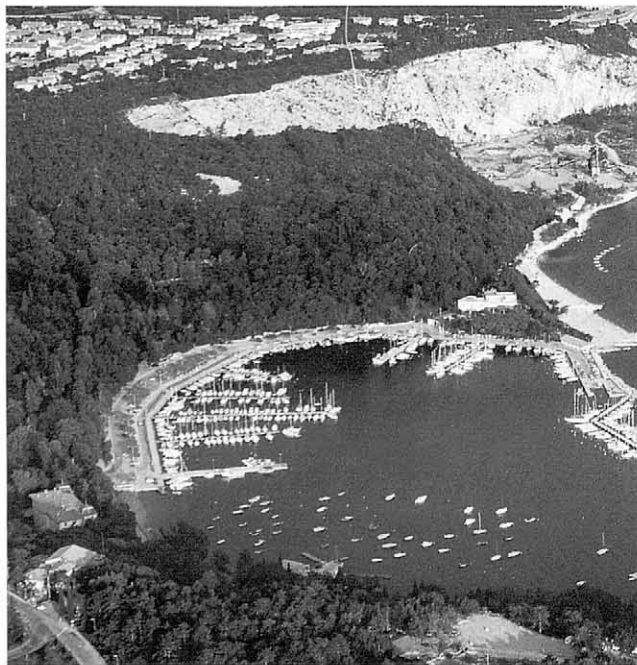

The project for the tourist complex of Sistiana Bay on the northern Adriatic coast, between Trieste and the Croatian border, develops a territory of 60 hectares consisting of two consecutive bays. The first of these is natural, and now accommodates a small sports harbour; the second is artificial, an enormous abandoned quarry which forms an imposing amphitheatre with walls of up to eighty metres in height. After a long process of revision of the initial plan, a normal dynamic in a project as complex and committed as this one, the proposed structures were considerably reduced in order to enhance the natural conditions of the site.

In the bay, the intervention was concentrated on the western arc next to the former Grand Hotel, in the form of a light building only two storeys high immersed completely in the surrounding greenery. The rest remains undisturbed, with the hill descending unobstructed to the sea. Only a semi-subterranean construction, which accommodates a small shopping centre, two restaurants, a car park and the nautical club services, delimits the eastern side of the cove (Castelreggio), where the sports harbour stands.

In the quarry, the hotel complex adopts the form of terraces anchored in the rock, fragmented volumes that merge with the natural wall of the great amphitheatre, at the back of which the sea penetrates the interior at present occupied by a large rocky platform. On the basis of a study of the Venice lagoon and of the report on the former salt pans of Trieste, a series of small lagoons was conceived here, contained by dykes on decreasing levels, in which the tides rise and fall. The bottom level collects during the day the fresh water from a spring at the foot of the cliff, which then flows to the sea cleaning the beach of the debris brought by the tide. This flow will provide the degree of salinity ideal for a garden of lagoon flora, covered during the winter months by a giant awning, resembling a transparent sail.

Text edited from articles published in L'Architecture d'Aujourd'hui, no. 262, and GB progetti, no. 8-9

El projecte per al complex turístic de la badia Sistiana es porta a cap en una porció del litoral de l'Adriàtic Nord, entre Trieste i la frontera croata. Un territori de 60 ha, format per dues badies consecutives; la primera és natural, i actualment disposa d'un petit port esportiu. La segona és artificial: una enorme pedrera abandonada que forma un imponent amfiteatre amb parets de fins a vuitanta metres d'alçada.

Després d'un prolongat procés de maduració i revisió de la proposta inicial, dinàmica d'altra banda habitual en una operació complexa i compromesa com aquesta, es va reduir significativament el volum construïble per potenciar les condicions naturals de l'indret.

A la badia, la intervenció es concentra a l'arc oest al costat de l'antic Gran Hotel, per mitjà d'una edificació lleugera de només dues plantes d'alçada, immersida completament en la vegetació. La resta roman incontaminada, amb el turó que descendeix sense obstacles fins al mar. Només una construcció semisubterrània, que inclou un petit centre comercial amb dos restaurants, un aparcament i les instal·lacions del club nàutic, delimita el costat est de la cala (Castelreggio), on hi ha el port esportiu.

A la pedrera, el complex hotelier s'articula en forma de terrasses ancorades a la roca, volums fragmentats i fosos amb la paret rocosa del gran amfiteatre. Al fons, la mar hi penetrarà a l'interior, ocupat actualment per una plataforma rocosa.

A partir de l'observació de la llacuna de Venècia i de la memòria de les antigues salines de Trieste, es va concebre aquí una sèrie de petites llacunes formades per dics amb nivells creixents, en els quals puguen i baixen les mareas. L'últim nivell captarà l'aigua dolça d'un brollador al peu del penya-segat, i, després d'acumular-se al llarg del dia, fluirà cap a la mar i netejarà els residus aportats per la marea.

Aquest flux crearà un gradient de salinitat òptim perquè es reproduïxi aquí un jardí de flora de llacuna, cobert durant els mesos d'hivern per una gran vela, a manera de vela transparent.

Text elaborat a partir d'articles publicats a L'Architecture d'Aujourd'hui núm. 262 i GB progetti núm. 8-9

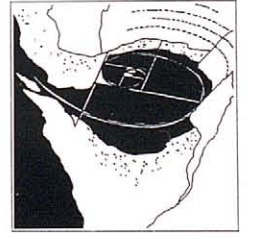
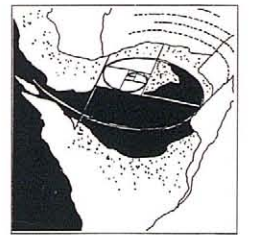
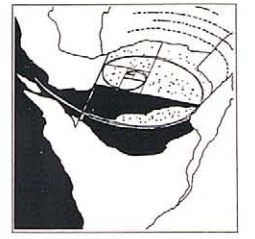
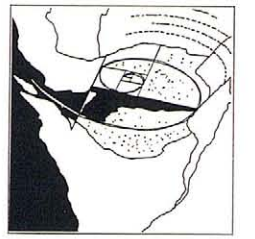
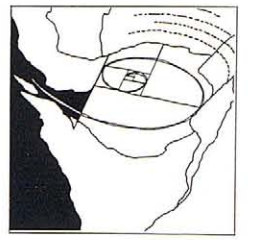

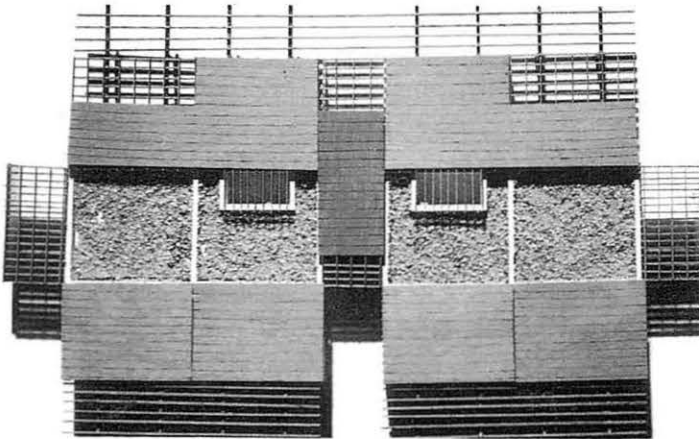
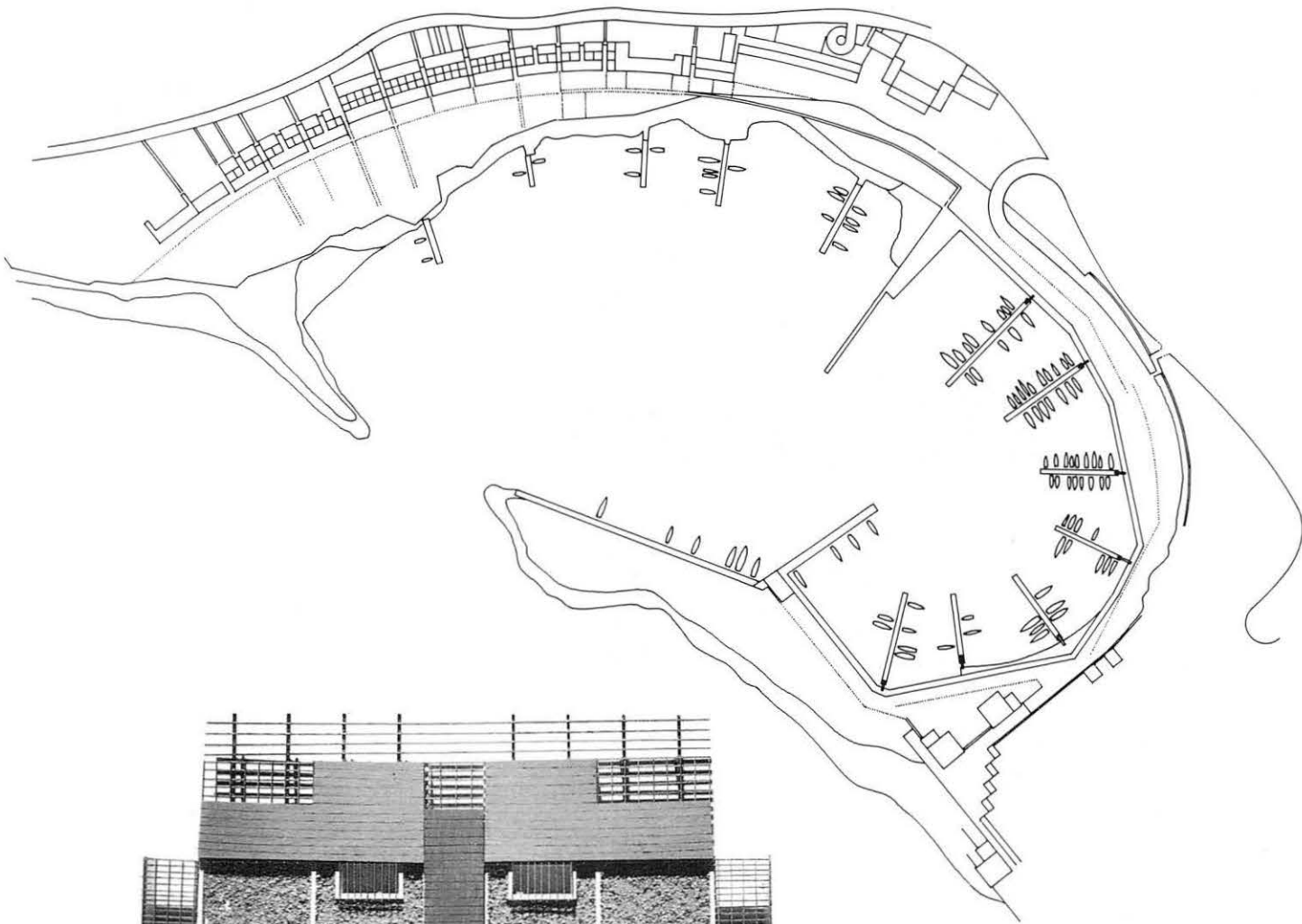
© Georg Gerster

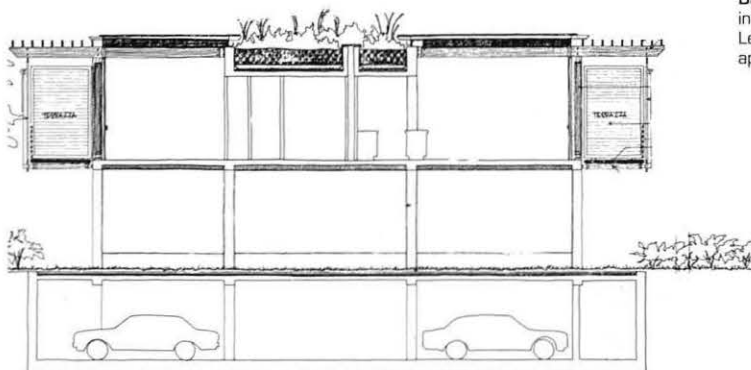
Foto superior: Espiral d'evaporació El Caracol, prop de Mèxic, D.F. Planta general de la primera proposta. A la cantera, la marea omple gradualment els estanys esgraonats del jardí de flora lagunar.

Top: Evaporation spiral of El Caracol (The Snail), near Mexico, D.F. Above: Plan of the first proposal. In the quarry, the tide gradually fills up the terraced ponds in the garden of lagoon flora.

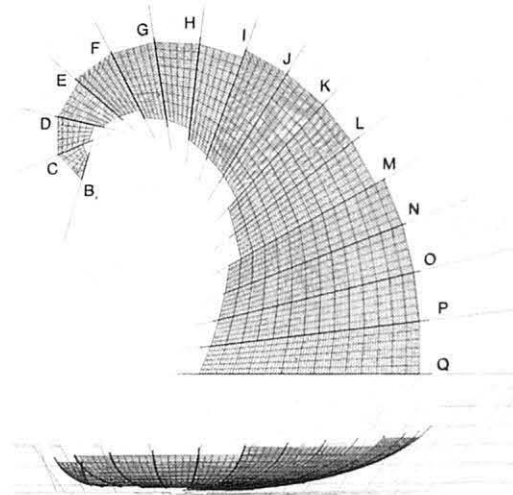
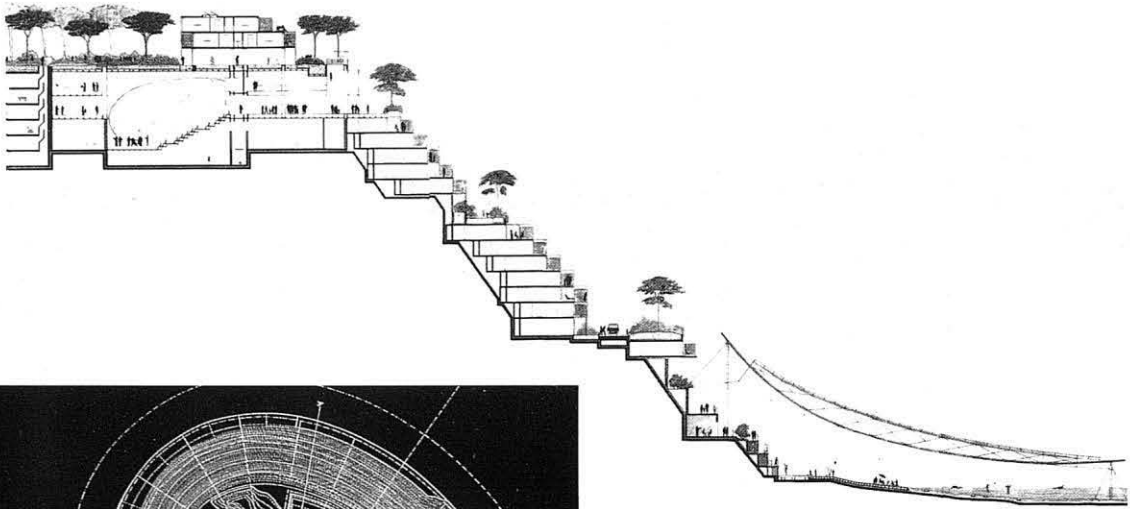

Badia. Planta general amb l'arc oest dels apartaments a la part superior.
A l'esquerra, maqueta de la coberta i secció transversal tipus dels apartaments

Bay. General plan with the west arc of the apartments in the upper sector.
Left: Roof model and typical cross section of the apartment buildings

Cantera. El complex hotelier s'articula en forma de terrasses que segueixen el perfil rocós.
 Secció transversal amb la carpa que cobreix el jardí a la part inferior. Planimetries de la carpa i dels estanys esgraonats que conformen el jardí.

Quarry. The hotel complex is terraced as to adapt to the rocky walls.
 Cross section with the giant awning over the garden.
 Compared plans of the awning and the terraced ponds that form the garden.